

Sygn. akt V CSK 210/16

POSTANOWIENIE

Dnia 27 października 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosław Bączyk

w sprawie z powództwa M. K.

przeciwko P. S.A. w W.

o zapłatę, ustalenie i rentę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 27 października 2016 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powoda

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 6 listopada 2015 r., sygn. akt I ACa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Powód złożył skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 6 listopada 2015 r., w którym doszło do zmiany wyroku Sądu Okręgowego z dnia 30 grudnia 2014 r. w związku z wniesieniem apelacji pozwanego ubezpieczyciela. Sąd Apelacyjny obniżył zasądzone przez Sąd Okręgowy zadośćuczynienie do kwoty 47.000 zł z odsetkami od dnia 3 lipca 2008 r. i oddalił powództwo w pozostałej części (o 50.000 zł).

W skardze kasacyjnej powoda podniesiono zarzuty naruszenia art. 445 § 1 k.c. Motywując wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, skarżący w treści skargi kasacyjnej stwierdził, że podniesiony zarzut naruszenia art. 445 § 1 k.c. „skutkuje koniecznością ponownego merytorycznego rozpoznania sprawy” (s. 2 skargi), a w uzupełnieniu skargi z dnia 28 stycznia 2016 r. wyjaśnił, iż skarga jest oczywiście uzasadniona z racji nieodpowiedniego rozmiaru zasądzanego zadośćuczynienia na rzecz powoda.

Skarżący wnosił o uchylenie wyroku w zakresie dotyczącym oddalenia powództwa i zasądzenie dochodzonej kwoty zadośćuczynienia w całości od pozwanego ubezpieczyciela.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Analizując treść uzasadnienia zaskarżonego wyroku, treść skargi kasacyjnej i zawartą w niej prawną motywację wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania (s. 2 skargi) i uzupełnienie skargi z dnia 28 stycznia 2016 r.), Sąd Najwyższy stwierdził, że w rozpoznawanej sprawie nie zachodzi przesłanka przyjęcia skargi do rozpoznania przewidziana w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Skarga kasacyjna nie jest bowiem – wbrew stanowisku skarżącego – oczywiście uzasadniona w rozumieniu tego przepisu. Rozmiar przyznanego ostatecznie zadośćuczynienia znajduje usprawiedliwienie w dokonanych przez Sądy *meriti* ustaleniach faktycznych. W tym zakresie przekonywający pozostaje dłuższy wywód uzasadnienia Sądu Apelacyjnego, w którym odpowiednio wskazano i oceniono rozmiar krzywdy spowodowanej pozwanemu w wypadku komunikacyjnym (s. 8-9 uzasadnienia zaskarżonego wyroku).

W tej sytuacji Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (398⁹ § 2 k.p.c.).